

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הר"ג דניאל זר שליט"א

כ"ז חשוון תשפ"ד • גליון 288 • פרשת חיי שרה

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:47	17:21	16:22	17:21
17:52	17:25	16:21	ירושלים
17:45	17:19	16:20	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מעלת החסד

כל יהודי מאמין יודע, שעם כל הכבוד למאמצים ולהשתדלות שהוא עושה, הרי שחיינו נקבעים אי שם למעלה, בשמי מעל. הדברים אמורים במיוחד כשדבר כלשהו לא הולך כמו שרוצים, כשמהשהו משתבש בחיינו האישיים. אם חלילה מחלה תוקפת, אם יש ילד שלא הולך בתלם, אם לפתע מתחיל קושי בפרנסה. ברגעים כאלה, כשחשים שמידת הדין מתוחה ומאותתים משמים, כל יהודי מבקש להעביר את רוע הגזירה, לשטוף את הקושי שלפניו בזנוק של רחמים שמימיים ושפע אלוקי כביר, לפתוח את השערים להשפעה מיטיבה וברוכה.

אנו יודעים שבורא עולם, אבא אוהב שבשמים, הוא טוב ומיטיב. יש באמתחתו אוזרות של טוב וחסד, שהוא יכול להשפיע ולהרעוף עלינו ללא גבול ומידה. השאלה היא רק איך גורמים לשפע הזה להיות מורעף עלינו? איך פותחים את הברז השמימי ומזרימים שפע ברכה? איך יוצרים מצב בו בשמים ירצו לעשות איתנו חסד, לנהוג איתנו במידת הרחמים, להעניק לנו כל טוב באופן רציף וללא עכבות?!

התשובה מפתיעה ומחייבת באותה מידה, והיא תגלית נשגבה. מסתבר, שמי שמחזיקים את היד על השיבר – הם אנחנו. מי שיכולים לפתוח את שערי השפע – זה אננו, במו ידינו. מי שיכולים להשפיע עלינו שפע ברכה – זה ממש אנחנו, כן, זה תלוי בנו! הכיצד?

נה, כך מגלה החינוך, במצוה ס"ו: הקדוש ברוך הוא, מלך טוב ומיטיב, חפץ רק להיטיב. ובכדי שיוכל להיטיב, עלינו – בני האדם חפצי הטוב – להיטיב לזולת בעצמנו, להרעוף חסד וטוב על זולתנו. וככל שנרבה בחסד ונשתדל להיטיב עם הזולת, בכך נפתח לעצמנו את הפתח שבורא עולם ייטיב עימנו וירבה חסדו עימנו, יעניק לנו וירעוף עלינו מטובו!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש ה"שיב" המוסדות

מי הקטר שלך?

כל אדם יכול ללכת בעקבות הלב והתאוות או בעקבות השכל האמיתי

אומר הרמב"ם: יש באדם שני כחות, המורגשות והמושכלות. ובדרך כלל, המורגשות גוברות על המושכלות, ורק על ידי עסק התורה הקדושה – מתגברים המושכלות על המורגשות!

מושכל הוא הידיעה השכלית של האדם וזה המוח. המורגש הוא הלב. ללב אין שכל, הלב חומד, מרגיש, כולו חמדה ותאוה. אומר הרמב"ם כל חיי האדם הם מלחמה בין המושכל למורגש. אדם רוצה לחטוא נכנסת בו רוח שטות אומרת לו תעשה מה שאתה רוצה, המורגש שולט על השכל. ורק על ידי עסק התורה יכול לשלוט המוח על הלב! התפקיד שלנו הוא לא לתת ללב לעשות כרצונו, כי כולו חמדה ואין לו דעת לדעת מה טוב לו ומה לא. אבל המוח הוא השכל. בכל העולם, חוץ מעולם התורה, הלב הוא בעלים על המוח ולא המוח על הלב. אם הרחוב היה חי כמו המשפטים הללו של הרמב"ם היה רחוב אחר. ואיך אפשר להשליט את המושכל על המורגש? אומר הרמב"ם רק על ידי עסק התורה הק'!

יושבי קרנות חושבים שהם חופשים, חושבים שהם עצמאיים לעשות מה שטוב להם. והאמת? עבדי עבדים הם. עבד ה' הוא לבד חופשי ומאושר, כמו שאמרו חז"ל אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה". צדיקים ליבם ברשותם, רשעים ברשות לבם הם משועבדים ללב ועושים כל רצונותיו.

צבא, בלי משמעת אינו כלום, יש לו טנקים וחייילים ופצצות וצוללות, אבל בלי משמעת זה לא צבא. כך האדם, אם לא שומע לפיקוד העליון, למוח, - אינו משליט את השכל על הגוף, את הנשמה על הגוויה, אחת דינו להתרסק.

כל אבר בגוף של בן תורה שואל את השכל, מותר לעשות או אסור לעשות, ולכן אין לך בן חורין כמי שעוסק בתורה, כי הוא בעלים על הלב, הם שולטים על הלב.

אדם מכור לסיגריה, הוא מתגאה בעצמו, אבל הוא עבד, הוא משועבד. אם יש שביטה במפעל הסיגריות הוא לא רגוע, באמצע הלילה הוא יצא להתחנן על נפשו לסיגרייה. אני ישן לי רגוע. כל תאוה היא בגדר סיגריה, כל תאוה מוכרת את האדם ליצרו, הוא מכור אליה וקשור אליה והיא קשורה בו ככלב, השולטים על ליבם הם אלו השקועים בלימוד התורה ועמלה של תורה, צדיק מושל ביראת אלוקים.

אדם חופשי הוא בן תורה שאינו משועבד ליצרים

ותאוות, הוא משועבד רק לתאוה אחת, עוד תורה ועוד תורה, אלו החיים האמיתיים. תראו בחורי ישיבה לומדים שעות על גבי שעות, באיזה סיפוק ובאיזה חשק. כמו שכתב האור החיים (דברים כו): שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם. אדם לאחר שיעור תורה, הוא מרגיש חזק, הוא מרגיש חזק כברזל הנשמה שלו קיבלה אוכל. הנשמה היא רוחנית והיא רוצה רוחניות, כל זמן שאינה מקבלת את האוכל שלה היא עצובה, היא צועקת הצילו ואין שומע לה.

הנשמה דומה לילד בן שנה שנתיים, אילם, הוא בוכה, הוא רוצה לאכול ואתה מביא לו צעצועים, אבל הוא בוכה עוד יותר, הוא לא רוצה משחקים הוא רוצה אוכל, אבל הוא אילם. והנמשל, הנשמה שלנו רעבה, היא לא רגועה, בדכאון, מה עושים? טסים להודו, מפטמים אותה באוכל, אבל היא עוד יותר צועקת, עוד יותר בוכה, היא רוצה אוכל, אוכל רוחני טהור. היא לא אוכלת לא בילויים ולא הנאות גשמיות, היא צריכה רוחניות, וכל זמן שלא תתן לה את האוכל שלה היא תהיה יותר ויותר מתוסכלת. כל זמן שלא תקח את האוכל שלה, העצב שלה רק יגבר ויגבר. הנשמה היא רוחנית, התורה היא האוכל שלה, תן לה כל הנאות שבעולם היא תצטער יותר ויותר.

אוי לאדם שהלב שלו מוליך אותו, הלב כולו חמדה ותאוה, אם הלב יוביל הוא ילך בדרך בצעו ותאוותו, ירמוס כל ערך קדוש בדרך, הוא יעשה כל דבר אסור בשם התורה. ברחוב שולט הלב, הוא מוביל את השכל בדרך תאוות ליבו, והכל מרוסק שם, אין חינוך, אין ערכים, אין דרך ארץ, ואין חיי משפחה. איזו טעות לתת לגוף לשלוט! כשלוקחים את השליטה מהנשמה ונותנים אותה לגוף נמצאים במדרון האבדון. לעומתם להבדיל אדם הלומד תורה ומוסר, משליט את המוח על הלב, הוא משתדל ליישם את כל מה שהוא יודע, אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר, המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אהם לתקיים אלפי שנים לאור הפרשה

להצלחתכם או לעיני קדושתכם

התקשרו עכשיו: 05-84-80-808

לימינו
יידן חיה בת הדס יוסי בן רחל צורי בן חוה דיירה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה אילדד בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה רועי בן דיה אלעד בן ענה אילדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן גלן לזן סיגלית בת חנה חן בן חיה שמעון בן ילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

ברוך הגבר אשר יבטח בה'

שמי בצלאל, אני משמש בתפקיד מסוים במוסד שיש לו קשר להרבצת תורה. בין עיסוקיי השונים במוסד נסעתי מספר פעמים למדינה אירופית כדי לאסוף כסף עבור לומדי התורה בעירנו.

זה לא סוד, שאנשים רבים וטובים נהנים לתרום לבתי תמחוי, לארגוני רפואה ולמוסדות חסד, אבל להחזקת אברכים? פה כבר היד שוקלת חצי טון עד שהיא מתמרנת איכשהו לכיס.

תכל'ס היתה עמי רשימת כתובות של יהודים טובים, ביניהם כמה גבירים שהכרתי. את חלקם פקדתי בעבר והצלחתי להביא מהם סכום נאה למדי. בין רשימת הגבירים התנוסס שמו של גביר ירא שמים ויקר מאוד, אשר לפני מספר שנים קיבל אותי במאור פנים ותרם לנו סכום מכובד מאוד. שמו התנוסס בראש הרשימה, מה שגרם לי נחת והרבה ביטחון עצמי, שאחזור מחו"ל עם הישג מכובד. הנ"ל בוודאי לא ישיב פני ריקם.

הפעם, נסיעתי היתה למען משימה שונה לחלוטין. עקב אסון במשפחה מסוימת, קיבלנו לאומנה יתומה בת שלוש. היא גדלה בביתנו כבת בכורה, ולאחריה נולדו עוד בנים ובנות. היא התחנכה למופת והגיעה לפירקה ולרש - כלומר אני - אין כל נחלצתי חושים לממן את חתונתה, ביגוד, הנעלה, אולם, תזמורת, שכירות דירה, תכשיטים ועוד כהנה וכהנה כסף שלא היה לי. אבל הקב"ה הוא אבי יתומים, ואני בסך הכל שליח קטן שלו לעשות השתדלות שהכל יסתדר, והבחורה תזכה לבנות בית נאמן בישראל.

נחתתי בעיר הבירה האירופית, ברקע חורף מושלג, אבל ליבי שופע אופטימיות. נהג המוניתי שגייסתי היה חביב למדי, והתחלנו לנוע מוילה לווילה, מרחוב לרחוב, משכונה לשכונה. ולצערי אותם תורמים שנתנו לי פעם מאה או חמש מאות דולר הפעם נתנו רק עשר או עשרים יורו, חלקם נעלמו לחלוטין, חלקם התחמקו, ובקיצור, אחרי שבוע אני בקושי מגרד חמש מאות יורו,

ויוצא בגירעון גדול מהסיפור הזה.

אלא מה, היתה בי נחמה אחת קטנה, הגביר הגדול. אחרי כל כישלון ואכזבה תגיע ישועה, ניחמתי את עצמי. לא נורא, גביר פלוני ייתן בעין יפה, הוא לבטח לא ישיב פני ריקם. בכל זאת הכנסת כלה יתומה לחופה זה נוגע ללב, זה פותח את הכיס והלב.

היה זה יום לפני טיסתי לארץ, הזמנתי את נהג המוניתי שלי, וליבי מלא תקווה לצאת מכאן מדושן למרות התרומות הדלות עד כה. רק הגביר יכול. לפתע גאה בי זעם על עצמי, סוג של אכזבה עצמית מעבודת השם שלי, מן האמונה שיש בה קטנות מוחין, והרבה סדקים.

"ארור הגבר אשר יבטח באדם", ריבונו של עולם, נזפתי בעצמי, בצלאל, איך אתה לא מתבייש לתלות מבטחך בבשר ודם? "אל תבטחו בנדיבים" - ואני כבר יותר משבוע תולה תקוות ביהודי טוב ויקר, אבל אני, הנסיך, בנו של מלך העולם, משליך יחי על מי? על בן אדם שאין לו תשועה. וכדי לחזק את עצמי מיד באותן שניות נדרתי, זהו, עד כאן! אני לא ניגש לגביר, ויורד מן ההשתדלות הזאת. הקב"ה יעשה הטוב בעיניו. אני הקטן, משיל ומנטרל את מבטחי בבני אנוש.

למחרת נחתתי בישראל, הסתרתי מאשתי את הישגי העלוב ושידרתי עסקים כרגיל. עוד חודש חתונה, ואנה אני בא.

באותו לילה מתקשר אלי ידיד טוב, עסקן חשוב מעיר סמוכה, ומתעניין. "נו בצלאל, איך עלה מבצע ההתרמה שלך?"

עניתי תשובה מתחמקת, תכל'ס עם כמה חזרת? מלמלתי משהו.

רגע, רגע, תגיד לי, האם נכנסת לביתו של

הגביר, זה שנתן לך בעבר סכום גדול? לא הצלחתי להגיע אליו. תירצתי תירוץ קלוש. וואו חבל, זה בן אדם לארג', היית חייב לעשות הכל כדי לפגוש אותו". סיכום השיחה הסתיימה כשבפי טעם מריה, אולי בכל זאת הייתי מתאמץ קצת, ודוחה את הנדר המטופש הזה. אבל שוב חזרה אלי ההכרה, אתה פגום באמונה. כעסתי על עצמי.

כעבור שעה, אותו ידיד חוזר אלי נרגש עד השמים. "תן לי בבקשה את מספר חשבון הבנק שלך, דחוף". נתתי לו, והוא מקצר: "אחזור אליך מאוחר יותר".

הידיד לא חזר אלי, אבל כעבור יומיים מתקשרים אלי מהבנק לדווח שסכום של שלושים אלף יורו נכנס לחשבוני. הזעתי מהתרגשות וטלפנתי לידידי העסקן. ציטוט מהעדכון שלו. "לא תאמין. עשר דקות אחרי ששוחחנו, התקשר אלי בנו של הגביר והתעניין בנושא אחר לגמרי, ושתבין. הסיכוי שהוא יחפש דווקא אותי דומה לסיכוי להקים את החומה שתפריד בין ארה"ב למקסיקו.

"לא תאמין, עשר דקות אחרי ששוחחנו התקשר אלי בנו של הגביר והתעניין בנושא אחר לגמרי..."

בסוף השיחה שאלתי "מדוע לא תרמתם לבצלאל, הוא אסף תרומות למען כלה יתומה". הבן ששמע עליך בעבר, טען שלא הגעת למשרדי אביו, והוא יודע זאת כמי שאחראי על תרומות המשפחה. אבל הוא ישמח מאוד לקבל את חשבון הבנק שלך כדי לעזור בחתונה. נו, כמה הוא נתן?"

ב"ה הכסף הזה הספיק לה-כ-ל, ועוד נשאר להם חיסכון מכובד לרכישת דירה בעתיד.

"ארור הגביר, אבל ברוך הגביר, אשר יבטח בהשם".

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו: 03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות איפור בשבת

שאלה: האם אשה שירד לה חלק מהאיפור, האם יכולה למחוק את האיפור הקודם ולהשים איפור חדש בשבת?

ראשית כל יש לדון אם בכלל שייך באיפור מלאכת צביעה, ולאחר מכן לדון מה הדין במחיקתו.

נתינת איפור חדש (מלאכת צובע): במשנה (מסכת שבת צד): כתוב: וכן הכוחלת (עיניה) וכן הפוקסת (יש מפרשים מסתרכת ויש מפרשים טחה כמין בצק על פניה וכשנוטלו מאדים הבשר) רבי אליעזר מחייב (קרבן חטאת בשוגג ובמוזד כרת, כיון שאיסורו מהתורה) וחכמים אוסרין משום שבות (דהיינו שאינו אסור מהתורה אלא עובר על איסור שביתה מדרבנן). ובהמשך הגמרא (צה.). כתוב: וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר משום ר' אליעזר, אשה לא תעביר סרק על פניה מפני שצובעת (עשבים או פרחים אדומים שטחנו אותם לאבקה, ונשים היו שמות אותם על פניהם להיות נאות לבעליהן).

חלק מהראשונים פסקו כר' אליעזר משום שהאמוראים דנו לפרש טעמו, ויש ראשונים שחלקו ופסקו שהלכה כחכמים, שהרי יחיד ורבים הלכה כרבים, ולפיכך הכוחלת אינה אסורה אלא מדרבנן וכן הדין בהעברת סרק המוזכר בגמרא, ויש אומרים שהעברת סרק הוא דעת יחיד, ואין הלכה כמותו, ולכן אין בו איסור כלל, משום שאין דרך צביעה בכך (ואפשר שהוא משום שסופו להימחק. ע"פ תוס' שבת צד: ד"ה וכי דרך וכו'). ומרן פסק (ס' שג"ס כה): אסור לאשה שתעביר בשבת סרק על פניה משום צובע, ופירשו האחרונים שאיסורו מדרבנן.

וטעם הסרק שאיסורו מדרבנן, יש אחרונים שפירשו משום שהזמן שהסרק נשאר על הפנים הוא מועט ועובר מאליו, ולכן הוא נחשב כצבע שאינו מתקיים. ויש שפירשו כיון שזמן זה יש לו חשיבות הדבר נחשב למלאכה חשובה, ואע"פ שאין צריך למחוק והוא עובר מאליו, מכל מקום חשוב כדבר המתקיים, אלא שאין איסורו מהתורה כיון שהסרק אינו נבלע בעור כמו סממני הצבע שהיו נבלעים בצמר, אלא רק נמרח ונדבק על עור הפנים.

לאור האמור, המייק-אפ בימינו, אם שמה פודרא שמעורב עם קרם או משחה, הדבר חשוב כדבר המתקיים, ואסור למרוח אותו בשבת, אבל אם נותנת אבקת פודרא לבד בלי קרם או משחה, הדבר נחשב שאינו מתקיים, ומותר לשים אותו אפילו בשבת עצמה.

מחיקת האיפור הישן (מלאכת מוחק): נאמר במשנה (דף עג:): אבות מלאכות ארבעים חסר אחת וכו' הגזוז את הצמר וכו' והצובעו וכו' והמוחק על מנת לכתוב שתי אותיות וכו'. ומבואר שמחיקה אסורה דוקא שהיא על מנת לכתוב, וכאן אינה מתכוונת לצבוע לאחר מכן.

ונחלקו הפוסקים האם כשמוחק שלא על מנת לכתוב כשיש במחיקה תיקון, שיש אומרים שאינו אסור מהתורה אלא דוקא אם מוחק בשביל לכתוב שתי אותיות. ויש אומרים שאם במחיקה זו יש תיקון אז הדבר אסור מהתורה, שכל שהוא מתקן במחיקתו הוא בכלל מלאכת מוחק. ולפי הדעה השניה היה מקום לומר שאסור למחוק את האיפור שעל פניה שיש בזה תיקון לפנים שלה שתראה כאחד האדם.

אלא שכפי שנתבאר למעלה שחכמים גזרו בצביעה על עור האדם. והוא הדין גם במחיקה (חזו"ע שבת ח"ה עמ' יא), אמנם במקום כבוד הבריות לא גזרו, ולכן למעשה אם האיפור שלם, אסור מדרבנן להסירו, אמנם אם האיפור אינו שלם באופן שאין דרך ללכת כך, מותר להסיר האיפור מהפנים.

לסיכום: אסור לאשה לתת צבע על פניה, או לכחול עיניה בשבת, משום איסור צובע. אבל מותר לאשה לתת אבקת פודרא על פניה בשבת, ואפילו פודרא צבעונית, ובלבד שלא יהא מעורב בה משחה או קרם, ושלא יהיו פניה מרוחות באיזה משחה או קרם [וכיום יש איפור כשר בהשגחה לשימוש בשבת ועדיף להשתמש רק בו]. ואם נתנה מערב שבת פודרא שמעורב בה משחה או קרם ונחסר מהאיפור באופן שאין דרך ללכת כך, רשאית להסיר הפודרא, משום שגדול כבוד הבריות לא העמידו חכמים גזירתם בזה. אמנם אם לא היה מעורב בה משחה או קרם, מותר להסיר את פודרא אפילו שהאיפור היה שלם.

והסרת האיפור על ידי שתתן את ה"חלב פנים" או ה"מי פנים" וכדו' על הפנים, ועם צמר גפן תסיר את האיפור אסור משום חשש סחיטה. (ע"פ חזון עובדיה ח"ה עמ' ה ועוד)

בטחון עצמי

במאמר זה נשתדל להגדיר כראוי למה בדיוק מתכוונים כשמדברים על 'ביטחון עצמי'.

ביטחון עצמי בא לידי ביטוי בשני מישורים.

המישור הראשון – התנהגות שבין אדם לחברו: אומץ להביע את דעתנו ולדרוש את המגיע לנו, תעוזה להתלונן ולהביע את אי שביעות רצוננו מדברים שאינם מוצאים חן בעינינו, ולעשות זאת באסרטיביות, בלי פחד ומורא.

המישור השני שבו הביטחון העצמי בא לידי ביטוי בצורה מकरעת, הוא עצם זכותנו לרצות, ובעיקר – להחליט, מה לעשות בכל הנוגע אלינו, ולקבוע את סדרי העדיפויות שלנו, גם אם אחרים היו נוהגים אחרת. הן בעניינים שבינינו ובין עצמנו, הן בעניינים שבין אדם לקונו.

הביטחון העצמי אינו מתבטא אפוא רק בתחושת האומץ והמוכנות להביע באוזני אחרים את מה שאנו חושבים ורוצים, אלא גם בעצם האומץ לגבש דעה ולימור עמדה, אף אם היא שגויה.

רבים סבורים שביטחון עצמי פירושו ידיעה ברורה של האדם שהוא בסדר בכל מעשיו, היעדר ספק בדבר נכונות המחשבות והידיעות שלו, ודאות שהוא מרגיש את מה ש'צריכים להרגיש' בכל מצב נתון, ותחושה פנימית חזקה שהוא צודק בדעות שהוא מביע ובמעשים שהוא עושה.

למעשה, מעטים הם הדברים הפוגעים בביטחון העצמי כפי שפרשנות מוטעית זו פוגעת בו, כי מי זה ואי זה הוא שיכול להצהיר על עצמו שהוא מאה אחוז בסדר או שהוא בטוח שהיותו צודק בכל דרישותיו?! הרי צריך להיות שחצן או סתם חסר תבונה כדי לחיות בביטחון שכזה. וכי מי לא טעה מימיו?! מי עוד לא למד מתוך הניסיון שאף אם הוא בטוח כיום 'במאת האחוזים' בצדקת דרכו, ייתכן שמחר הוא יגלה שהוא טעה וכיכר שמה שנראה בעיניו 'שחור כזפת' או 'לבן כשלג' רחוב מלהיות כזה במציאות.

המשמעות האמתית של הביטחון העצמי היא הביטחון של האדם בזכותו להיות מה שהוא – גם אם הוא אינו מושלם כלל, ואף שיתכן שהוא טועה. ביטחון עצמי הוא התעוזה לשאול שאלה גם אם היא אינה 'שאלת חכם' והאומץ להביע דעה גם אם ייתכן שהיא אינה נכונה.

בטחון עצמי אינו דורש שנחליט את ההחלטה 'הטובה ביותר' בכל מצב נתון, אלא שנבין שיש לנו הזכות לקבוע את סדרי העדיפויות שלנו בחיים, בהתאם למה שכדאי לנו וכפי שאנו רואים לנכון באותו רגע. כשם שזכותנו להכניס לתוך סלט את הירקות שמתחשקים לנו ולבל את האוכל שלנו כפי שמוצא חן בעינינו, כך זכותנו לבחור בחיים בכל דרך שאנו מוצאים לנכון, לקרוא את הספרים שמרתקים אותנו ולחקור את הנושאים שמעניינים אותנו, גם אם לא כל אחד אחר נוהג בדיוק כך.

הדבר הנכון בכל תחומי החיים. כל עוד מעשינו אינם פוגעים בזולת ואינם מנוגדים להלכה ולדעת התורה, זכותנו המלאה להחליט לנהוג כפי שאנו רואים לנכון.

זכות בסיסית זו מוקנית לנו בעצם היותנו יצורי אנוש הזכאים להיות זונים זה מזה במראם, בגודלם. כשם שאיש בעולם לא יערער ולא יתקומם על העובדה שכל אחד שונה במראה כך לא ניתן לאחרים לערער על זכותנו הבסיסית להיות שונים בצורת החשיבה שלנו. אין שום צורך להתנצל ואין שום טעם להרגיש רע בהיותנו שונים אלה מאלה.

רגע חושבים

הרב דניאל גרמן

תקבל הכל באהבה

עקיבא 'לזרום עם הגל'.
וכן יכול להיות שהוא בעצמו ביקש להיולד עם אותו הקושי כמו שמביא החפץ חיים בפירושו על התורה (פ' האזינו) וז"ל:

אמנם ידוע כי עברות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. ואם אחד חרף וגדף את חברו או הכהו בידו ולא בקש סליחתו, אין לו תקנה עד שיהיה מוכרח לבוא שוב לעולם הזה בגלגול ולפייס את חברו שחטא נגדו.

ומכיון שהאדם שומע בעולם העליון שנגזר עליו לרדת לעולם התוהו עוד הפעם, הוא בוכה וצורח בקול מר על החטא הגדול הזה, ותובע מהקב"ה על מה שבראהו בגלגול הראשון להיות עשיר ואביר לב, 'ועשיר יענה עזות' (משלי י"ח) ובשביל זה נתחצף כל כך עד שהכה את חברו, ואלמלא היה נברא עני לא היה מעיז כל כך לחרף את חברו ולהכותו, ומתחנן הוא לבוראו לבל יוכרח לרדת שוב מעולם העליון אל העולם השפל.

ומכיון שהנשפט רואה כי אין לו עצה אחרת ומוכרח להתגלגל שוב לעולם הזה, אזי הוא מתחנן לכל הפחות שיברא הפעם עני ונכה רוח או בעל מום בלא יד, למען לא יוכל מעתה לחרף או להכות את חברו בבואו לזה העולם, אבל המקטרג איננו מסכים על זה וצועק כי אז לא תהי' תשובת המשקל, אלא רוצה הוא שיברא דוקא עשיר ובשתי ידים, ורק אחרי תפלות ותחנונים ופרקליטים טובים נתעוררה עליו זכות ונתקבלה בקשתו להברא עני או בעל מום.

למאמרים נוספים של הרב דניאל גרמן
בקררו באתר 'ישיבת אור דוד'

רפואת הייסורים היא קבלתם מרצון (באהבה). וכלשון 'אור החיים' הקדוש: 'סמא דיסורי – קבולי' וכמו שאמר החכם, הסבל – תחבולה למי שאין לו תחבולה. ולעיתים מכיוון שלא מתרצה לסבול מעט, סובל הרבה. ולכן צריך שיאריך אפו לסבול כל מה שיעבור עליו ולאחוז במידת הסבלנות, שמבחן הסבלנות הוא חלק מניסיונותינו היומיומיים.

ובקבלה מובא שאילו אדם הראשון היה ממתין לכניסת השבת היה אוכל מעץ הדעת בהיתר ומחמת חטא זה שלא המתין נגזר עליו בזעת אפך תאכל לחם. וכן עם ישראל – אם היה ממתין מעט עד בואו של משה מהר סיני לא היה עושה את חטא העגל שאין לך פורענות שבאה לעולם שאין בה מחטא זה.

ובעניין הסבל כתב שכמו שכל הרפואות הם בסמים מרים, כן רפואות הנפש צריכין לקבל ע"י מרירות דהיינו המניעות שצריכין לשבר והיסורים שצריכים לסבול קודם שזוכין לרפואת הנפש באמת.

וידע האדם ש'בעל כרחך אתה נולד ובעל כרחך אתה חי', וישנם מצבים ואתגרים בחיים שמהאדם נדרש להתמודד איתם חזיתית בעל כרחו, (ופעמים מומלץ אף להיחשף אליהם בהדרגה באופן יזום). וידע שזה בסדר וטבעי מה שהוא עובר ושהכל בתכלית הדיוק ונאמן עלינו אבינו שבשמיים שעושה הכל לטובתנו הגם שאין אנו מבינים ועל אבא לא מקשים קושיות.

ויכול להיות מצב שהגם אם התפלל ועשה הכל, גזרה חכמתו ית' שזה הדבר הוא הטוב ביותר בשביל תיקון נפשו. לכן אדם מצד עצמו יעשה את ההשתדלות הנדרשת ממנו אך בד בבד ילמד 'להוריד את הראש' ולקבל את דינו ורצונו יתברך בהתבטלות גמורה, בענווה ומבלי להתלונן. וילמד מרבי

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

מורנו ורבנו הרה"ג **דניאל זר** שליט"א

לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמות לברכה מאת הרב

ישיבה לבעלי תשובה | כולל אברכים | תלמודי תורה | גנים | בית ספר לבנות | הדרשה השבועית | מדרשייה | עזרה למשפחות נזקקות